

AZ APRÓSÁGOK NAGYSÁGA

Márk 15,20-21. | Nagypéntek

Van/volt egy dokumentumfilm sorozat, ami híres emberek utolsó óráit mutatta be. Nagyon tanulságosak voltak ezek az epizódok, mert azt érzékeltették, hogy a legtöbb embert mennyire felkészületlenül éri az a pillanat, amikor életének fonala elszakad. Ezek az emberek még csak nem is sejtették azt, hogy hamarosan véget ér az életük.

De Jézus születésétől kezdve tudta, hogy mi vár rá az élete végén! Földi útja vége felé háromszor szolt tanítványainak arról mi várja őt utolsó óráiban: „**Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik őt, és átadják a pogányoknak, kigúnyolják és leköpi, megkorbácsolják és megölik...**” *Mk. 10,33-34a.*

Jézus egész élete szenvedés volt, de ezekbe a szavakba bele van sűrítve az a kimondhatatlan, mérhetetlen és elképzelhetetlen lelki és testi kínszenvedés, amit élete utolsó óráiban át kellett élnie. Ami elől Jézus nem menekült el, nem választott könnyebbik utat, hanem ahogyan Pál apostol írta: „**megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.**” *Fil. 2,8.*

A mai alkalommal azonban Jézus szenvedéstörténetének egy olyan szereplőjét szeretném elétek hozni, aki látszólag, de csak látszólag, véletlenül lett mindennek részese! Az evangéliumok tanúsága szerint ez az ember nem tartozott a húsvétra érkező ünnepi zarándok seregbe, de nem tartozott a Golgotára haladó báméskodó tömegbe sem. Egy ma Líbia, tehát Észak-Afrika területén található egykori város: Küréné zsidó közösségből származott, aki ahogy az evangélista írja róla, a „**mezőről jött**”, nagy valószínűséggel munkából tartott hazafelé. **Ezt az embert Simonnak hívták, és ma ennek az embernek a történetét hozom elétek!**

A történészek néha eljátszanak azzal a gondolattal, hogy „**mi lett volna, ha...**”. Például, ha a spanyol armada partra száll Angliában, ha Napóleon legyőzi Oroszországot, ha Ferenc Ferdinánd túléli a sarajevói merényletet, vagy ha Japán nem támadja meg Pearl Harbort. Mennyire alakult volna másként a történelmünk? *S vajon mennyire alakult volna másként Cirénei Simon élete, ha öt perccel előbb vagy öt perccel később érkezik arra a helyre, ahol a katonák arra kényszerítik, hogy vállalja vegye Jézus keresztjét?* Néha az adott pillanatban apró és jelentéktelennek látszó dolgok, szavak, események egyszerre különös jelentőséget kapnak az ember életében. Az, hogy mit teszek előbb vagy később és megteszem-e egyáltalán, mit mondok ki vagy hallgatok el, miként döntök és mit gondolok, olyan erővel hathatnak az életemre, hogy egyszerre minden felülíródik benne! Egy igehirdető erre azt a kifejezést használta, hogy az „**apróságok nagysága**”. Az életünk, bármilyen döbbenetes is, ilyen apróságokon múlik és ilyen lényegtelenek tűnő, de később mégis fontos apróságokon fordulhat meg.

Az emberek többsége hisz a véletlenekben. Sokak számára az előbb említett „apróságok” is, amiken az életünk fordulhat meg, ilyen véletlenek. Jókor vagy jó helyen, vagy éppen fordítva. Váratlanul felbukkan egy régen várt lehetőség. Találkozol valakivel, akinek révén megnyílik egy ajtó, amin belépve egyszerre minden megváltozik. Dolgok, amikre nem számítunk, amire nem készülünk, csak megtörténnek velünk.

Cirénei Simon is látszólag így zuhan bele Jézus szenvedéstörténetébe! Véletlenül. Éppen arra megy haza a munkából, éppen akkor, amikor Jézus ott halad el keresztjét cipelve, éppen akkor, amikor már nem tudja emelni a súlyos gerendát. A római katonák pedig éppen őt ragadják ki a tömegből, és nem mást a sok száz báméskodó közül. Őt, aki csak haza akart menni, gyorsan el akart volna haladni e véres látványosság mellett, mint akinek semmi köze sincsen ehhez az egész felforduláshoz. Véletlenek látszó események sorozata vezetett odáig, amit Márk evangélista leír: **„Kényszerítettek egy arra menő embert, a cirénei Simont...”**

De valóban vannak véletlenek, amiknek ahogy Simon, mi is ki vagyunk szolgáltatva? Néha tényleg csak ennyin múlik az egész? Ha így van, abban van valami félelmetes! Hacsak egy hajszálom múlnak életünk dolgai, és csak ennyin múlik, hogy jól vagy rosszul alakulhat sorsunk. **De mi van akkor, ha nincsenek véletlenek?** S az, ami Simonnal történt, az, hogy pont akkor van ott, ahol, az, hogy megragadják a katonák és kereszt-hordozásra kényszerítik, abban semmi véletlen nincsen, csak egy felsőbb akarat, egy láthatatlan kéz, ami számára váratlanul, belenyúl az életébe, hogy megváltoztassa azt. Mert Isten néha ilyen „váratlanul” bukkan fel valaki életében, és ilyen különös módon, és helyen talál meg valakit. **„Az Úr irányítja az ember lépteit”** – mondja a Biblia. Simont Isten vezeti arra a helyre, mert terve van az életével, mert találkoznia kell azzal, akinek a keresztjét a vállaira teszik.

A szenvedés megváltoztatja az embert. Kit deformál, kit formál. Ki kifordul önmagából, torzul egész lénye, egész személyisége. A szenvedés elviselhetetlen súlya alatt más emberré lesz, mint aki előtte volt. Sokan olyan dolgokra adják magukat, amire más körülmények között sohasem lettek volna képesek. Árulókká lesznek vagy gyilkossá. S néha ehhez az is elég, ha csak felvillantják valaki előtt a szenvedés lehetőségét.

Simont a szenvedés formálta. Ő, aki szó szerint részese lett egy másik ember, Jézus szenvedésének, ráadásul akaratán kívül, mint akinek esze ágában sem volt annak részese lenni. Nem ismerjük a gondolatait, az érzéseit, nem tudjuk, csak sejtjük, hogy mit élhetett át a dühtől az elkeseredésig miközben cipelte egy halálítélt bűnöző keresztjét. Nem volt választása, nem tiltakozhatott, nem mondhatott nemet. Azt sem tudjuk, hogy hallott-e előtte Jézusról, és ha hallott, hatással volt-e rá bármi is abból. De Simont a szenvedés, amit akaratán kívül át kellett élnie nem deformálta, hanem formálta. Nem is akárhogyan! Tanítvánnyá formálta őt mindaz, amit átélt, mindaz, aminek a részese lett.

Honnan tudjuk ezt? Abból, amit Márk evangélista írt vele kapcsolatban: **„Kényszerítettek egy arra menő embert, a cirénei Simont, Alexandrosz és Rúfusz apját, aki a mezőről jött, hogy vigye Jézus keresztjét.”** Később Pál a Római levél végén a köszöntések között

ezt írja: „**Köszöntsétek az Úrban kiválasztott Rúfust és anyját, aki nekem is anyám!**” ^{Róm. 16.13.} Nem véletlen ez a névegyezés! Pál Rúfusza és anyja, ugyanaz az ember, aki Simon fiaként említi Márk! Mi történt Simonnal, miközben Jézus keresztjét vitte? Mi zajlott le ennek az embernek a lelkében? Nem tudjuk. De azt tudjuk, hogy az, amit átélt, aminek váratlanul a része lett, örökre megváltoztatta az életét! Tanítvánnyá, tanúvá lett úgy, hogy amikor hazafelé indult a mezőről, még nem is sejtette azt, hogy mennyire másként folytatódik az élete...

Talán te is egy olyan úton jársz, amire nem akartál rálépni. Emberek ragadtak meg, események kényszerítő ereje vitt arra az útra. Vagy akár Simon, te is úgy érzed, ahogyan ő, rosszkor voltál rossz helyen, véletlenül. Az is lehet, hogy már régen történt veled valami, amit azóta sem értesz, csak cipelsz egy keresztet, ami agyon nyom. Deformál vagy formál, és mivé váltál, válsz ez alatt a teher alatt? Lázadsz? Legszívesebben tele kiabálnád szenvedéseddel, keserűségeddel az egész világot? Gyűlölsz a sorsod?

Válaszként és az igehirdetés végén, egy ismeretlen szerző írását olvasom fel, aki elképzelve és papírra vetett Cirénei Simon imáját. Bárcsak a próbák súlya alatt ez az imádság, a te, a mi imádságunk is lehetne:

Krisztusom! Nem így terveztem a jövőmet. Nem akartam veled találkozni. Nem akartam tudni, hogy ki vagy, hogy miért gyaláznak és vernek téged. Mégis feléd sodródtam, és egyszer csak azon kaptam magam, hogy az ostorcsapásokból nekem is jut, kereszted súlya pedig a vállamra nehezedik. El akartam onnan menni, hisz semmi keresnivalóm nem volt ott. Rád néztem, és mintha egy világ nyílt volna meg előttem! Megláttam keresztedben az emberiség bűnét. A saját bűneimet is! Felismertem, hogy szenvedésedet értünk, a mi bűneinkért vállaltad, önként, szeretetből! Most már vágyom arra, hogy melletted lehessenek, hogy én is hordozhassam keresztedet, ami az enyém is! Köszönöm, Uram, hogy az élet forgatagában akaratom ellenére mégis magadhoz vezettél! Köszönöm, hogy felismerhettem benned az Üdvözítő Istent! Köszönöm, hogy e találkozás által megváltoztattad az életemet! Királyom, erősítsd meg lábamat, acélozd meg akaratomat, hogy méltó lehessenek az úton! Ámen.